



**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

162. An N. Religiosus professus, qui miscuit se in criminibus enormibus, amiserit priuilegium fori, ita vt sine metu censurarum possit illum iudex laicus punire? Et supponitur Religiosum professum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76442](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76442)

legio fori, Et ita docet Patanus in *defensuris diel.* Sancti Officij, cap. 14. num. 47. & Narbona ubi supra in 3. parti. recopil. lib. 4. tit. 1. leg. 20. gloss. 1. num. 34. vide etiam Crotum lib. 3. conf. 363. num. 19. & Angelum in l. viimur, ff. de Sepulchro violato, & in l. 1. ff. ad leg. Iuliam Maiestatis.

RESOL. CLXI.

An seruis Clericorum gaudeant privilegio fori?
Et an doctrina huius questionis debeat accipi de famulis professorum, & studiosorum quotidianis, necessariis, perpetuis, & propriis; & quid de familia laica Episcoporum? Ex part. 7. tract. 7. Resolut. 62. alias 61.

* Sup. hoc in §. 1. & vlt. precedentis Resolution.

Sup. his sup. ex doctrina Ref. 177. §. 1. cursum ad mediū. verū. Nihilominus & melius inf. in tra. 8. Ref. 3. §. Probatur tertio.

Supr. hoc in Ref. præterita à §. 2. vlt. que ad §. vltimum, & in alio §. posito in annot. di. di §. 2.

Super hac familia laica Episcoporum late infra in Ref. 182. & c.

§. 1. **N**on loquor de seruis venditiis, nam de illis nullus sermo in hoc Tractatu, sed de * perperuis, & hos privilegio fori gaudere docet Catauita Ritu 46. n. 27. Menoch. de Arbitr. cent. 6. conf. 562. n. 3. Thefaurus dec. 22. & alij quos citat Squillante de Privil. Cler. c. 7. n. 57. & Carolus de Grassis de effectib. Clericor. effect. 1. n. 149. Vide etiam circa præsentem materiam Hulricum Hunnium, in Comm. de Privil. studiosorum, cap. 5. quæst. 5. vbi probat seruos gaudere privilegio fori, quo gaudent scholares Domini, & ideo sic ait: Famulos atque ministros professorum ac studiosorum, quando in ministerio illorum sunt, quibus Heri, gaudere Privilegiis, certi videtur, & expedit esse iuris; Tum quia in l. 3. C. de scholar. lib. 13. expressè scholarium seruis idem tribuitur privilegium, quod ipsis scholaribus: Tum quia quod vni conceditur Privilegium id quoque cæteris concessum, & indultum intelligitur, sine quibus hic privilegio suo commode frui non potest, arg. leg. 2. ff. de iurisdi. Atque studiosi & professores, quibus conceditur, vt securè ad ea loca proficiscantur, vbi studia litterarum exercentur, ibique sine iniuria habitent atque versentur, non possunt hoc frui beneficio, nisi idem quoque suæ familiae, si quam habuerint tribuatur: Igitur Imperator Fridericus, concedens professoribus & studiosis, vt securè, & turbè habitent, permittere quoque censetur, vt non solis, sed cum illis, quibus cum habitandum est, & sine quibus honestè vel commode habitare non possunt, habitent: Tum quia Clericis tributa privilegia concessa ad familiam quoque Clericorum extenduntur leg. 2. C. de Episcop. & Cleric.

2. Cæterum hoc ipsum hanc recipit interpretationem, quod referri debeat ad eos famulos, & seruos, quos vsus sui causa circa se habent, eo in loco, vbi commorantur leg. 203. de verb. signif.

3. Hinc itaque constare videtur quod privilegiis professorum, & studiosorum omnibus immunitatibus gaudeant quoque eorumdem famuli & serui, quos nempe sua in familia habent, quod etiam ad fori Privilegium extendendum existimo, sic, vt non oppidano, sed academico magistratu subint: Quamquam nonnullis in Academiis famuli studiosorum, nisi immatriculati privilegio fori non gaudeant, quod in Gallia obseruari scribit Rebuffus, de iure communi secundum prædicta secus esse opinor.

4. Deinde prædicta accipi debent de famulis professorum & studiosorum, quotidianis, necessariis, perpetuis & propriis, qui scilicet operam suam professoribus, & studiosis, ita addixerunt, vt ad eorum iussum adint, iisque seruiant, & velut accessio illorum sint. Hucusque Hunnius, cuius opinio non solum deseruit pro præsentis questione, sed etiam pro familia laica Episcoporum.

RESOL. CLXII.

An Religiosus professus, qui misit se in criminibus enormibus, amiserit privilegium fori, ita vt sine metu censurarum possit illum index laicus punire?

Et supponitur Religiosum nunquam perdere privilegium fori, etiam si apostataret à Religione, habitumque dimitteret, & c.

Et explanatur, qua sunt necessaria, vt Religiosus, & Clericus perdat privilegium fori.

Et an in dicto casu Religiosus à suo Superiore sit degradandus, & Curia seculari tradendus, quod idem dicendum est de Clerico? Ex part. 1. tract. 2. Ref. 130. alias 129.

§. 1. **S**uppono primò, Religiosum professum nunquam perdere privilegium fori, etiam si apostataret à Religione, habitumque dimitteret, nisi in casibus, quibus illo privilegio priuantur Clerici, in sacris constituti, propter delicta in aliquo canone expressa. Ita DD. communiter. Vide Layman in Theolog. mor. lib. 4. tract. 9. c. 7. n. 5. Aldrete de religiosa disciplina tuenda, lib. 1. c. 3. per tot.

2. Suppono secundò, professum Religionis approbata æqualem esse initiato Ordinibus sacris quoad privilegium fori: est enim mancipatus seruitio Ecclesie, & Religionis, & additus diuino obsequio; nec amplius ad secularem statum ire potest. Ita Nauarr. de privilegiis conf. 25. n. 7. Rodriguez tom. 2. q. 2. art. 5. Scaccia de iudic. tom. 1. c. 1. n. 82. Syluester verb. excom. 6. n. 7. & alij.

3. His suppositis, posset aliquis respondere ad dubitationem propositam affirmatiuè, Primò, ex autoritate cap. perpendimus, de sen. excom. Secundò, ex c. 1. de apost. Tertio, cap. ex parte de privileg. Et ita docent Doctores, quos citat, & sequitur Farinac. de inquisit. q. 8. n. 54. & Tul. Clarus in pract. crim. lib. 5. q. 26. n. 23. quibus ego addo Syluestrum verb. excommunicat. 6. n. 7. Caietanum in summa verb. excommunicat. c. 11. nor. 7. Coriolanum in expe. Bull. Can. excom. 19. cas. 3. Molinam tom. 4. tract. 3. disp. 49. n. 21. Reginald. tom. 2. lib. 19. cap. vlt. sect. 1. n. 79. Grassium in dec. aur. par. 1. lib. 4. c. 20. n. 51. Bobad. in polit. tom. 1. lib. 2. c. 18. n. 95. Hevia in Curia Philippica, part. 3. §. 3. n. 30. Scaccia de iudic. to. 1. c. 11. n. 79. & Rice in practi. tom. 1. ref. 172. n. 2. vbi asserit, quod in Regno vtriusque Siciliae, ad instantiam Imperatoris Caroli V. Summus Pontifex Clemens V. I. pro bono regimine concessit, ne abque trina monitione procedi possit contra Clericos incedentes sine habitu, & tonsura, ac se immisceantes sacris, & enormibus.

4. At his minimè suffragantibus, contrariam sententiam profus amplectendam esse existimo. Dico igitur, supradictum N. Religiosum gaudere privilegio fori, eò quod non fuerit monitus. Et ita in terminis casus nostri, docet sapientissimus senex Nauarr. de privileg. conf. 25. per totum, loquens de quodam Religioso professo, non autem sacris Ordinibus initiato, qui plurima, & enormissima delicta perpetrauerat. Idem etiam docent communiter Theologi, vt Ioan. de la Cruz in direct. conscient. p. 2. de Sacram. ordin. dub. 8. concl. 4. ex societ. Iesu Comitoli. in respons. moral. lib. 1. q. 96. n. 5. Filiuc. tom. 1. tract. 16. cap. 11. numer. 314. ex nostra Religione Megala in 3. p. lib. 3. c. 11. num. 30. 31. & 32. Franciscus Aponte conf. 24. num. 4. vbi ex Butrio, & aliis, sic asserit: [Sunt necessaria ad hoc, vt clericale privilegium, quoad forum, perdat, primò, quod non incedat in habitu. Secundò, quod immisceat se enormibus. Tertio, quod in aliis frequètauerit. Quarto, quod in illis sit deprehensus. Quintò, quod

Sup. hoc sup. in Ref. 130. n. 1. ex Ref. 177. lege §. 2. ad mediū, quia privilegium fori est indultum à iure diuino.

Sup. contra. tis ad huc. Ad privilegium, huius Ref. supra in Ref. 109. per

quod sit monitus. Sexto, quod post monitionem fuerit incorrigibilis. Ita etiam docet Rodriguez tom. 2. q. 2. art. 5. Bonacin. de legib. diff. 10. q. 2. p. unct. 1. §. 1. n. 5. Argelius in verb. Clericus 10. n. 1. Tabiena verb. excommunicatio, §. n. 25. ubi carpens Syluestrum, sic ait: [Quidam dicunt, quod opinio, quod dicit, quod perdit privilegium fori, est practicanda: sed, me degente Bononia, practicata est opinio contraria, toto approbante studio.] Nec desunt pro hac sententia doctissimi Iurisconsulti: nam prater Abbatem, Ioan. Andr. & alios quos adducit Fatinac. ubi supra, illam mordicus tenet Ceuallos tr. de cognit. per viam viol. p. 2. q. 75. per totam Anguiano de legibus lib. 2. contr. num. 19. 21. & 24. Albertinus in cap. quanguam de Heret. quast. 14. num. 11. Alexander de Imola lib. 1. conf. 8. Salsedo in amos ad pract. crim. Bernardi Diaz, cap. 141. Belletos in disquis. cler. p. 1. tit. 3. §. 7. num. 3. Barbosa in collect. tom. 2. lib. 5. tit. 39. c. 25. num. 2. Ambrosinus de immunit. Eccl. c. 17. n. 16. Fachineus in controuer. lib. 9. c. 28. Trifolius lib. 2. decis. 48. num. 117. & alij penes ipsos. Vide etiam Zipeum in nouo iure pontificio lib. 2. tit. de foro compet. n. 36. & ratio est clara, & expressa habetur in c. in audientiam & in c. contingit. de sent. excom. ubi Summus Pontifex determinat, quod non praecedat trina monitione, Clericus non amittit privilegium fori. Quae doctrina est ita vera, vt Clericus etiam incorrigibilis non amittat privilegium fori, nisi prius ter fuerit monitus; vt ex multis probat, nisi prius ter fuerit monitus; vt ex multis probat...

5. Nec faciunt pro contraria sententia Canonis adducti: nam dicendum est, vt iura iuribus concordemus, Canonis illos intelligendos esse, quoad praecessit trina monitio, cum alia iura clament, vt notatum est; Clericos non amittere privilegium fori, nisi praecedente monitione. Ergo, &c. Et ita respondet noster Megala ubi supra in 3. p. lib. 3. c. 11. num. 11. & Ambrosinus de immunit. c. 17. num. 16. cum aliis: Vnde Albertinus ubi supra in c. quanguam de Heret. q. 14. n. 11. Ioan. Lupus tract. de libertate Eccles. p. 2. q. 9. Altherius de cens. tom. 1. disputat. 1. lib. 2. cap. 6. fol. 183. col. 1. putant in casu cap. perpendimus, praecessisse monitionem. Nec valet dicere cum Vincentio de Franchis decis. 463. n. 15. & aliis, quod in nostro casu idem operatur diuinitas temporis, quod trina monitio: nam respondetur, quod iura non distinguunt, sed absolute asserunt necessariam esse monitionem. Et Doctores pro nostra sententia adducti loquuntur de Clericis in enormitatibus inueteratis: & ita intelligunt illa iura, & propterea realiter, & sine tali distinctione intelligenda sunt.

6. Vel posset aliquis respondere ad cap. perpendimus, quod loquitur de privilegio Canonis; & non fori: & ita prater DD. citatos responderet Coninch. de Sacr. disp. 14. dub. 15. n. 160. & Suarez ubi supra, & de censuris, disp. 22. sect. 1. c. 13. & patet ex contextu litterae: nam in d. cap. narratur, quendam Comitem curasse suspendi Presbyterum, qui abiecto habitu seditionem fecerat; diciturque illius Interfectores non mittendos quidem pro absolutione ad Pontificem, quia, scilicet, non erant excommunicati iniungendam tamen eis esse penitentiam; quia, scilicet, peccauerat usurpando iurisdictionem in no subiectum. Si autem talis Sacerdos amisisset privilegium fori, fuisset subiectus illi Comiti, & merito suspensus, atque ita eius interfectores non peccassent. Vnde, vt diximus, clare patet, quod in hoc Canone Summus Pontifex loquitur de privilegio Canonis, & non fori. Vel dicendum est cum Anguiano tract. de legib. lib. 2. contr. 15. n. 29. quod in casu particulari...

dicti cap. perpendimus, periculum erat in mora: quod non accidit in casu nostro. Ergo, &c.

7. Ad cap. 1. de apostatis, respondeo cum Suarez, ubi infra, quod loquitur de Clericis minoribus. Vel melius dicendum est, quod in hoc textu non dubitatur de iurisdictione Ecclesiastica; sed an Clericus perdat privilegium clericale sine ulla monitione. Et huic dubitationi respondet Pontifex: Eum per censuram Ecclesiasticam non precipimus liberari. & sic non vult Pontifex ei succurrere, vt liberetur. Et assignat rationem: quia indignum est, eis ab Ecclesia subueniri, per quos constat in Ecclesia scandalum generari: & sic non dicitur in eo textu, an ij, qui talem Clericum comprehendunt, & manus violentas in eu iniiciunt, excommunicationem incurrant; sed, quod non debeat tales Clericos iuuare. Neque ex hoc bene sequitur, permitti Iudicibus secularibus facultatem eos apprehendendi, tanquam exutos omni privilegio clericali. Ratio autem dubitandi erat: quia adhuc Clericus retinebat privilegium clericale, ex eo, quia ter monitus non fuit. Et ita respondet ad verbum Ceuallos tract. de cognit. per viam viol. p. 2. q. 75. n. 15. & ante illum Fachineus, ubi supra in contr. lib. 8. cap. 29. Vnde noster P. Megala asseruit in 3. p. lib. 3. c. 11. q. 1. n. 3. in dictum c. 1. de Apostat. non probare, Iudices laicos posse punire praedictos Clericos Apostatas; sed tantum non precipere Iudicibus Ecclesiasticis, vt per nouas censuras cogant Iudices seculares, qui huiusmodi Clericos retinent, ad illos dimittendos. Vnde fit, vt in hoc casu possint Episcopi, si voluerint cogere laicos per censuram Ecclesiasticam, vt huiusmodi Clericos captos ad sua Tribunalia remittant; hoc tamen facere non tenentur. Sed quamuis Episcopi taceant, nullum tamen ius laici acquirunt, ad puniendos praedictos Clericos, cum ab hoc de illorum foro non efficiantur. Ita noster Megala.

8. Ad c. ex parte, de privilegiis, multipliciter respondent Doctores apud Barbosa in collect. tom. 2. lib. 5. tit. 33. c. 27. n. 3. Sed mihi placet responsio Patris Suarez contra Regem Anglia, lib. 4. cap. 27. n. 24. Butrij d. c. ex parte, Couarrubias, & aliorum, quod dictum c. loquitur de Clericis minoribus, vt cap. amicum de vita, & honest. Cler. & clem. 1. eodem tit. vel dicendum est cum Abbate in d. cap. perpendimus. n. 8. Couar. pract. 99. cap. 42. num. 2. quia dictae constitutiones poenales sunt; ideo non habent ad alium casum extendi; & cum sint casus particulares, non est trahenda illatio ad alios casus etiam maiores, vt recte notat Altherius de censuris tom. 2. disp. 1. lib. 2. c. 6. fol. 184. col. 2. §. hoc autem. & fol. 184. col. 2. §. respondeo. & Fachineus ubi supra, lib. 9. contr. cap. 28. in fine.

9. Ad privilegium vero Clem. VII. in contrarium adductum, respondeo, quod firmat nostram sententiam: nam ex illo apparet, non posse sine monitionibus Principes Clericos facinorosos punire. Sed an dictum privilegium sit verum, nescio; & an sit reuocatum per Bullam Ccenae, remitto me ad Patres Theologos Religionis seruorum in defens. censur. Pauli V. c. 8. n. 19. Ioan. Beltramum de Gucua in propugnac. Eccl. libertatis, §. 17. n. 43. asser. 1. Sayrum de censuris, lib. 3. c. 25. n. 10. Duardum in Bull. Ccen. lib. 3. §. 5. q. 1. n. 1. Maynardum de priuil. Eccl. p. 2. art. 18. num. 10. Barbosa in collect. tom. 1. lib. 1. tit. 2. cap. 10. num. 25. & alios, Adde quod, licet tale privilegium non esset reuocatum; tamen nihil operatur in casu nostro: nam hoc privilegium, vt patet ex ipsius contextu apud Martham de iuris. p. 2. c. 32. n. 38. loquitur de Clericis minoribus; non autem de Religiosis professis; qui, vt supra, notauimus, aequiparantur initiatis sacris Ordinibus. Vnde ex his omnibus manifeste apparet, supra dictum Religiosum gaudere privilegio fori.

INLATI
EX LIBRARIIS
S. C. S. S. S.

nec posse illum villo pacto Indicem laicum, sine incursu censurarum punire. Vnde ex ipsismet aduersariis Clarus, & Farinacius cum formidine, & cum protestatione correctionis Romanae Ecclesiae contrariam sententiam docent: & Caballus, licet cum Farinacio, & aliis stet aduersus nostram sententiam; tamen *vbi sup. cas. 60. n. 22.* tandem in hac verba prorupit [Non caret (ait) dubitatione opinio per Franciis firmata, quod tali priuilegio priuatus sit Clericus, quando plura commiserit delicta, in eis perseverauerit: nam multi non modicæ autoritatis contrarium tenent, & adhuc monitionem necessariam dicunt vt ex *superius* allegatis appareat: & negari non potest, quin in dubiis amplectenda sit opinio, quæ fauet Religioni, & Ecclesiasticæ libertati.] ita Cabal. Puto igitur, in casu occurrenti consulendum esse Summum Pontificem: & obsecro Dominos Iudices, vt legant doctissimum Patrem Suarez *contra Regem Anglia lib. 4. c. 27. n. 24. & 25.*

Sup. hoc inf. in Ref. 10. & late in ceteris eius Ref. & §§. eius not.

Sup. hoc supra in Ref. 55 & late infra in resol. 328 §. 1. & sequent. & in tom. 1. rr. 3. ex doctrina Ref. 79. per tot. & signat. §. Verum.

10. Sed aliquis forsitan instabit dicendo, quod saltem à superiori supradictus Religiosus sit degradandus, & Curia seculari tradendus: nam propter homicidia, & alia crimina qualificata esse Clericos degradandos, & curia seculari tradendos docent plures Doctores, quos citat, & sequitur Farinac. *vbi sup.* quibus ego addo Aldrete *de disciplina religiosa tuenda, lib. 4. c. 15. n. 4.* Molin. *de iust. som. 4. tr. 3. disp. 49. n. 18.* Auilam *de censuris, p. 4. disp. unica dub. 3. concl. 5.* Gambacurtam *de immunit. Eccl. lib. 7. c. 14. n. 12.* Deluui *in disp. mag. lib. 5. sect. 16.* Altherium *de censuris, tom. 1. disp. 1. lib. 2. c. 6. fol. 186 col. 1.* Villalobos *in summa, tom. 1. tract. 18. dubit. 12.* Ambrosinum *de immunitate Ecclesie, c. 17. n. 40.* Bellatum *in disquis. cler. p. 1. tit. 3. §. 10. n. 6.* Barbosam *de potest. Episc. p. 3. alleg. 110. num. 13.* & alios.

11. Respondeo, quod aliqui docent Clericum non esse degradandum, nisi in casibus exceptis, videlicet, hæresis, falsi commissi in Litteris apostolicis, & conspirationis in proprium Episcopum: & ita tenent Aretinus, Albertinus, & Pæcius, qui respondent ad omnia argumenta Abbatis, & alij penes Aldrete, & Farinacium locis citatis. Idem ex neotericis docuit Conarum. *lib. 2. var. c. 20. n. 7.* Fachineus *vbi sup. in contr. lib. 8. c. 30.* Sousa *in Bull. Can. c. 16. disp. 82. n. 2.* Julius Clarus *in pract. crim. lib. 5. q. 36. n. 36.* Modius *de sacris ordinibus, c. 32. n. 7.* Altherius *de cens. tom. 2. disp. 2. c. 2. §. 7.* & alij Vnde stante contrarietate dictarum opinionum, existimo, dictam degradationem minime à Superiore regulari faciendam esse, nec dictum Religiosum Curia seculari tradendum, nisi prius consulto Romano Pontifice, vt volunt ipsimet aduersarij, Farinacius *vbi supra de inquis. q. 8. num. 81.* & Felicianus Episcopus Scalensis, *tract. de cens. c. 14.* & Albertinus *in c. quamquam de hereticis, in 6. q. 11. num. 45.* sic asserit: [Episcopus debet consultare Summum Pontificem, quando delictum est enorme: quod est notandum contra multos miseros Episcopos, qui Clericum captum pro enormi delicto sine consultatione Papæ degradant: & tradunt Curia seculari.] Sic ille: & ita Florantiæ consuluerunt Pontificem in casu Clerici banniti, apud Cabal. *vbi sup. cas. 60. n. 23.* Papiæ in casu Clerici assassini, apud Maceratensem *var. lib. 3. ref. 2.* & Hispali in casu quorundam Religiosorum, qui suum provincialem occiderunt, apud Bernard. *Di. 7. in pract. crim. c. 97.* Vnde non assentior sententiæ Deluui *in disp. mag. lib. 5. sect. 16.* Et hæc satis dixisse sit circa præsentem questionem, quam subscripserunt manu propria viri doctissimi ex Societate Iasv, P. Ioan. Hieronym. Sopotanis Præfectus studiorum in Romano Collegio: P. Gregor. Pocius, Pœnitentiarius Sanctiss. Dom. N. ad

§. Petri m: ex nostra Religione P. D. Alexander Pæginus, P. D. Thomas Pellicionius, P. D. Marcellus Megala, & P. D. Thomas Afflicto.

RESOL. CLXIII.

An Nouitij in Religione Clericorum regularium, tempore hospitij, gaudeant priuilegio Canonis, & priuilegio fori?

Et an Nouitius cum licentia Patris Generalis acceptatus in nostra Religione ante pubertatis annum, sit propriè Nouitius, ita vt gaudeat priuilegio Canonis, & fori? Et an imyuberes admissi ad religionem ante annos pubertatis gaudeant priuilegio Canonis, & per consequens etiam priuilegio fori?

Et an supradicti, Nouitij hospites gaudere etiam debeant priuilegio exemptionis gabellarum, si aliqua bona possideant?

Et an Clerici coniugati, & laici seruientes Episcopis, licet gaudeant priuilegio fori, non tamen gaudeant priuilegio gabellarum?

Et an illi, qui assumpto aliquo habitu Religioso adhibentur adseruitia, & obsequia Monialium, & ad petendum pro ipsi elemosynam, gaudeant priuilegio Canonis? Ex part. 6. tract. 8. & Misc. 3. Refol. 7.

§. 1. Negatiuè respondet Pasqualigus *decisi. 424. num. 2. & sequent.* quia tales non sunt Deo dicati, quia adhuc laici, & solum habent externum habitum Religionis, & proinde vocantur hospites ad significandum nondum esse admissos ad formalem habitum Religionis, & eodem pacto se habent, ac si quilibet Laicus vestiret vestes, quibus vtuntur Religiosi. Ita ille.

2. Sed libenter in vito amiccissimè hanc sententiam non improbarem si ansam non præberet Episcopis, imò iudicibus Laicis in dictos nostros hospites iurisdictionem exercere, nam totum hoc sequeretur ex doctrina Pasqualigi, eum asserat supradictos se habere tanquam Laicos, & ideo priuilegio Canonis non gaudere. Verum hæc omnia reicienda esse puto; dico igitur supradictos gaudere priuilegio fori, & illos verberantes incurtere in censuram Canonis si quis suadente. Et ratio est, quia eo ipso quod aliquis receptus est in nostra Religione more solito, licet sit intra tempus Hospitij, tamen mancipatus est obsequiis Religionis, & viuut sub obedientia Prælati, vestitus, eadem veste religiosa, vt cæteri, & facit omnes obseruantias regulares, & contrauenienti in illis punitur, gaudetque omnibus priuilegijs Religionis, ita vt Superiores cum ipso tempore hospitij vtantur omnibus facultatibus quibus vti solent cum aliis Nouitijs, & præsertim circa Sacramenta Ordinis, & Pœnitentiæ, vt patet ex praxi. Quis igitur ex his audeat negare supradictos hospites non esse personas Ecclesiasticas, & in via ad Religionem, & participare secundum aliquem modum de statu Religionis, ita vt secundum illam participationem sint Deo dicati, & dicantur largo modo Nouitij, & sub eorum nomine compræhendantur, ita vt si aliquis in eos manus iniiciat, incidat in censuram Canonis.

3. Probatur manifestè hæc opinio, nam vt docet Sanchez *in summa tom. 2. lib. 5. cap. 4. num. 24.* & Bonacina *disp. 2. de excomm. quest. 4. punct. 3. num. 7.* Imyuberes admissi ad Religionem ante annos pubertatis, & non sunt propriè Nouitij, nihilominus largo modo vocantur Nouitij, & gaudent priuilegio Canonis ergo etiam gaudere debent Hospites nostri, de quibus loquimur; & ideo indiuidualiter pro casu nostro

Sup. hoc supra in Refol. 10. & infra in Resol. 261. cum in duob. vlt. eius lim. quibus Nouitius in alijs Religionibus.